

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Tos/68/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4125010001
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ľubomíra Podmaníková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4125010001.1

Uznesenie

4Tos/68/2025

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ľubomíry Podmaníkovej a členiek senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Ľubice Libantovej, PhD., v trestnej veci odsúdeného A. B., pre obzvlášť závažný zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, písmeno c/, písmeno d/, odsek 3 písmeno d/, odsek 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b/, písmeno j/ Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného A. B. proti uzneseniu Okresného súdu Nitra z 20.05.2025, sp. zn. 38Nt/1/2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 16. júla 2025, takto

rozhodol:

4Tos/68/2025

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

4Tos/68/2025

Okresný súd Nitra (ďalej len „súd I. stupňa“) napadnutým uznesením zamietol podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku návrh odsúdeného A. B. (ďalej len „odsúdený“) na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 21Tk/2/2020, v ktorej súd rozhodol rozsudkom dňa 28.09.2020, právoplatný 01.10.2020, ktorým súd obžalovaného uznal za vinného a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku.

Súd prvého stupňa v napadnutom uznesení uviedol, že po vykonanom dokazovaní nezistil žiadne nové skutočnosti, ani dôkazy, ktoré by vyšli najavo dodatočne, teda neboli súdu skôr známe a ktoré by následne v súlade s ustanovením § 394 Trestného poriadku odôvodňovali povolenie obnovy konania, pretože by mali vplyv na skutkový stav, resp. by mohli privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo vzťahu k výroku o treste. Konštatoval, že odsúdený vo svojom návrhu, ani v doplnenom návrhu zo strany obhajcu neuviedol žiadne nové skutočnosti, resp. dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe.

Odsúdený navrhol opakovaný výsluch maloletého svedka C. D., pretože poškodená ovplyvňovala deti a mala sa im vyhrážať, že ak nebudú vypovedať proti odsúdenému dá ich do detského domova, k čomu aj prišlo. Ďalej navrhol výsluch svedkov E. B., F. F. a G. F., ktorý mu bol v prvotnom konaní zamietnutý. Navrhol pripojiť spis Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 8P/23/2021, ktorým bola nad maloletými deťmi odsúdeného a poškodenej nariadená ústavná starostlivosť z dôvodu, že poškodená má problémy s pamäťou a lieči sa u psychiatricky, kde je odsúdený názoru, že toto je len zastretý dôvod a hlavnou príčinou vydania spomínaného rozsudku bola závislosť poškodenej od alkoholu. Ďalej navrhol vykonať znalecké dokazovania vo vzťahu k jeho osobe a osobe poškodenej na preukázanie

jej závislosti na alkohole a omamných látkach. Ako novú skutočnosť uviedol, že poškodená aj po jeho odsúdení nadmerne požíva alkohol, deti sú v ústavnej starostlivosti, poškodená mala deti navádzať na krivú výpoveď voči odsúdenému a teda boli zmanipulované, čo majú dokazovať aj listy detí adresované odsúdenému do výkonu trestu. Poškodená ho tiež mala napadnúť nožom.

Súd I. stupňa uviedol, že pri posudzovaní podmienok na obnovu konania vyhodnotil, že v danom prípade nejde o také skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a, keďže vyššie spomenuté skutočnosti uvádzané odsúdeným boli známe už v pôvodnom konaní a odsúdený tak v podstate opakuje svoje obhajobné tvrdenia z konania 21Tk/2/2020. Listy maloletých detí odsúdený predložil do konania dňa 04.09.2020 a pri svojom výsluchu v procesnom postavení obvineného už v prípravnom konaní podrobne uvádzal, že poškodená je alkoholička, mala ho napadnúť, nestará sa o deti a mala ich nainfikovať proti nemu. Nejde tak o skutočnosti skôr neznáme. Preto súd I. stupňa nepovažoval za potrebné vypočuť C. D., keďže jednak ide o obzvlášť zraniteľnú obeť a podľa znaleckého posudku vyhotoveného v pôvodnom konaní jeho výpoveď obsahuje pozitívne znaky všeobecnej vierohodnosti (č. I. 376 spisu 21Tk/2/2020) a tvrdenia uvádzané odsúdeným, ku ktorým má maloletý vypovedať (že poškodená je alkoholička a deti navádzala na krivú výpoveď proti odsúdenému) nie sú novými skutočnosťami, keďže boli známe už v pôvodnom konaní. Čo sa týka návrhu na pripojenie spisu Okresného súdu Topolčany sp. zn. 8P/23/2021, tomuto návrhu súd I. stupňa nevyhovel z dôvodu, že toto konanie bolo vedené až po spáchaní skutku a netýka sa žiadnej novej skutočnosti súdu skôr neznámej, keďže, ako bolo uvedené vyššie, alkoholizmus poškodenej namietal odsúdený už v pôvodnom konaní. Z toho istého dôvodu zamietol aj návrh na vykonanie opätovného znaleckého posúdenia osoby odsúdeného a poškodenej, ktoré by podľa odsúdeného malo preukázať závislosť poškodenej na alkohole. Takéto znalecké dokazovanie bolo v pôvodnom konaní vykonané a odsúdený mal možnosť sa k jeho obsahu vyjadriť, resp. namietat' závery znaleckých posudkov. Súd I. stupňa tiež nevyhovel návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov E. B., F. F. a G. F., nakoľko odsúdený ich navrhol vypočuť ku skutočnostiam známym v pôvodnom konaní (spolužitie odsúdeného a poškodenej, požívanie alkoholu poškodenu a nafingovanie skutku poškodenu) a preto súd ich výsluch nepovažoval za potrebný. Doplnil, že odsúdený sa v pôvodnom konaní priznal, urobil vyhlásenie o vine a nakoniec sa aj vzdal opravného prostriedku proti rozsudku, pričom bol riadne zastúpený obhajcom, takže si musel byť vedomý svojich procesných práv.

Proti napadnutému uzneseniu podal odsúdený sťažnosť, ktorú odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch sťažnosti uviedol, že považuje závery súdu za neprimerane formalistické, kedy súd žiadnym spôsobom nevzal do úvahy skutočnosť, že odsúdený v rámci svojho návrhu na povolenie obnovy konania operuje s dôkazmi, ktoré neboli súdu v čase pôvodného konania známe. Uvedené sa vzťahuje najmä na dôkaz v podobe rozhodnutia Okresného súdu Topolčany zo dňa 26.10.2021 sp. zn. 8P/23/2021, a výsluchu mal. C. D., ktorý sám deklaroval vôľu nanovo vypovedať, keďže jeho výpoveď v rámci pôvodného konania bola ovplyvnená poškodenu, ktorá zneužila jeho zraniteľné postavenie. Predmetné rozhodnutie (ktorým bola maloletým deťom poškodenej nariadená ústavná starostlivosť) podľa názoru odsúdeného preukazuje tvrdenia odsúdeného o zlyhaní poškodenej v roli matky, ktoré v rámci pôvodného konania ostávali iba v hypotetickej rovine. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia explicitne vyplýva, že mala problémy s pamäťou, liečila sa u psychiatra, a skutočným dôvodom odobratia detí bola pravdepodobne jej závislosť na alkohole, pričom táto skutočnosť nastala až po pôvodnom trestnom konaní a v čase rozhodovania v roku 2020 tak nemohla byť súdu známa. Odsúdený bol názoru, že táto nová okolnosť mohla nielen spätne ovplyvniť hodnotenie dôveryhodnosti poškodenej v pôvodnom konaní, ale zároveň sa tak vyvracia aj skutkový stav, na základe ktorého bol odsúdený uznaný za vinného, keďže pôvodný rozsudok vychádzal zo skutkového stavu, že odsúdený nútil poškodenú k nadmernému užívaniu alkoholu, pričom poškodená k pitiu alkoholu zo strany odsúdeného nútená nebola, ale k takémuto konaniu pristupovala dobrovoľne. Vo vzťahu k odmietnutiu opätovného vypočutia maloletého C. D. uviedol, že potencionálna zmena výpovede maloletého predstavuje takú skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na obnovu konania, kde poukázal aj na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR a na zásadu „in dubio pro reo“, kde bol názoru, že súd musí byť otvorený tomu, že predložené dôkazy môžu aspoň potencionálne doterajšie rozhodnutie zvrátiť. Vzhľadom k uvedenému bol názoru, že súd predmetnú zásadu porušil, kedy bezdôvodne nepripustil výsluch maloletého C. D., ktorý by zásadným spôsobom mohol vyvrátiť vinu odsúdeného. Prišlo mu pritom nelogické, že súd v konaní o obnove svojvoľne uveril jednej verzii výpovede a apriori zavrhol opätovný výsluch tej istej osoby bez toho, aby dôkladne preskúmal dôvody, ktoré viedli k zmene

výpovede. Ďalej odsúdený namietal, že síce v pôvodnom konaní tvrdil, že sa k nemu poškodená mala správať násilne, avšak konkrétny skutok, kedy ho mala poškodená fyzicky napadnúť s nožom nepredstavuje skutočnosť, ktorá by bola v rámci pôvodného konania dokazovaná, a ktorú súd nepodrobil žiadnemu skúmaniu. Tvrdil, že práve s poukazom na zásadu „in dubio pro reo“ by mal súd postupovať tak, že ak nové dôkazy aspoň naznačujú možnosť iného rozhodnutia, je nutné aby súd vytvoril priestor pre obnovu konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby Krajský súd v Nitre ako nadriadený orgán sám vo veci rozhodol tak, aby návrhu odsúdeného na obnovu konania vyhovel a v súlade s § 400 odsek 1 Trestného poriadku rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 28.09.2020 sp. zn. 21Tk/2/2020 zrušil.

Krajský súd v Nitre (ďalej len „nadriadený súd“), ktorému súd prvého stupňa predložil vec 14.04.2025 na rozhodnutie o sťažnosti odsúdeného, pri rozhodovaní o nej podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému tento sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti nadriadený súd zistil, že súd prvého stupňa nespĺnenie podmienok obnovy konania v prejednávanej veci, ustanovených v § 394 Trestného poriadku, zistil správne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom. Taktiež zistil, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku, pretože obsahuje všetky, pre rozhodnutie o návrhu odsúdeného podstatné skutočnosti, ktoré súd prvého stupňa považoval za dokázané, dôkazy, o ktoré sa jeho skutkové zistenia opierajú, úvahy, na základe ktorých skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, v hore naznačenom smere posudzoval, s ktorými sa aj nadriadený súd stotožňuje a na ne poukazuje, nepovažujúc za potrebné ich zmeniť ani doplniť.

Nadriadený súd tak, ako i súd prvého stupňa, predovšetkým konštatuje, že konanie o povolenie obnovy konania sa obmedzuje len na zistenie, či vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Z hľadiska splnenia podmienok na povolenie obnovy konania nie je rozhodujúce, či o skutočnostiach alebo dôkazoch, ktoré sa v návrhu uplatňujú, navrhovateľ vedel, ale či tieto skutočnosti alebo dôkazy boli alebo neboli skôr známe súdu. V konaní o povolenie obnovy konania v zásade neplatí revízny princíp pôvodného konania, čo do verifikácie a prehodnocovania už vykonaných (a obsahovo nezmenených) dôkazov, či skutočností, na základe ktorých bol ustálený skutkový stav súdom prvého, resp. druhého stupňa v pôvodnom konaní, ani preskúmavanie vecnej správnosti rozhodnutia (R 6/1997), či zákonnosť postupu súdu vo vzťahu k obhajobe (R 35/1988). Účelom obnovy konania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, pre ktorý zákon taxatívne stanovuje dôvody charakteristické svojou rigoróznosťou kvôli ich možnému zásahu do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, je odstrániť nedostatky skutkového charakteru spočívajúce najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené.

Súd rozhodujúci o návrhu postupuje v dvoch na seba naväzujúcich etapách, pričom v prvom rade hodnotí návrh na obnovu konania z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní, súdu známe. Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa pritom rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 odsek 10 Trestného poriadku, alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvineného bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov (§ 394 odsek 4 písmeno a/ Trestného poriadku), resp. situácia predpokladaná v ustanovení § 394 odsek 4 písmeno b/ Trestného poriadku, ktorá reaguje primárne na aplikáciu takého zákonného ustanovenia vo vzťahu k odsúdenému, ktoré bolo neskôr v osobitnom type konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vyslovené za nesúladné s Ústavou Slovenskej republiky a priamo negatívne ovplyvnilo postavenie odsúdeného. Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t. j. nebol v konaní vôbec uplatnený alebo vykonaný, prípadne, ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah (R 72/1980). Až po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza do úvahy hodnotenie súdu v druhej etape a to v tom smere, či by tieto mohli samy o seba alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi viesť k inému procesnému výsledku, ako je pôvodný právoplatný rozsudok a až v prípade, že sú tieto obe uvedené podmienky splnené kumulatívne,

súd môže povoliť obnovu konania v zmysle citovaného ustanovenia, v opačnom prípade návrh zamietne pre nesplnenie zákonných predpokladov.

Nadriadený súd konštatuje, že odsúdený ani v písomnom odôvodnení sťažnosti neuviedol také skutočnosti, aby mal nadriadený súd k dispozícii také relevantné skutočnosti, okolnosti alebo právne úvahy, ktoré by boli spôsobilé, z hľadiska zistenia podmienok obnovy konania, spochybníť správnosť a úplnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa, ako aj správnosť právnych úvah (zvlášť § 394 odsek 1 Trestného poriadku), na základe ktorých skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, posudzoval jeho návrh na obnovu konania.

So sťažnostnými námietkami odsúdeného, ktoré sú totožné so skutočnosťami uvádzanými v návrhu odsúdeného na obnovu konania prostredníctvom jeho obhajcu, konkrétne návrh na opätovný výsluch svedka maloletého C. D., návrh na pripojenie spisu OS Topoľčany sp. zn. 8P/23/2021 a tvrdenie, že poškodená odsúdeného napadla nožom, sa nadriadený súd nestotožňuje a považuje ich za účelové, pričom nepredstavujú také nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ako to predpokladá ustanovenie § 394 Trestného poriadku.

Ako správne uviedol súd I. stupňa v napadnutom uznesení, odsúdený už v prípravnom konaní v procesnej pozícii obvineného okrem iného uviedol, že poškodená je alkoholička, mala ho fyzicky napadnúť a deti nainfikovala proti nemu. Vzhľadom na uvedené je odsúdeným opätovne navrhovaná výpoveď maloletého C. D. v nesúlade s ustanovením § 394 Trestného poriadku, pretože tvrdenia, ku ktorým má menovaný maloletý vypovedať nie sú novými skutočnosťami, keďže boli známe už v pôvodnom konaní. Nadriadený súd v tejto súvislosti dopĺňa, ako to vyplýva zo znaleckého posudku, že výpovede maloletého C. D. nesú znaky všeobecnej aj špeciálnej vierohodnosti, pričom v myslení maloletého neboli detegované tendencie k fabuláciám, konfabuláciám, či iným patologickým obsahom (č. I. 376-379 vyšetrovacieho spisu). V kontexte listu maloletého C. D. z 03.09.2020 adresovaného odsúdenému nadriadený súd udáva, že maloletý v ňom ohľadne svojej matky – poškodenej, okrem iného uviedol, že „ju j..... do huby, keby nebola stará, už by bola mŕtva“ (č. I. 630 vyšetrovacieho spisu). Predmetný list teda skôr podporuje názor súdnej znalkyne obsiahnutý v znaleckom posudku, kde uvádza, že maloletý je napätý, neistý, neuroticky sa vyvíjajúci a má tendencie opakovať otcovo konanie a správanie v situáciách, keď sa chce presadiť, čo sú mechanizmy naučené a osvojené napodobovaním (č. I. 380 vyšetrovacieho spisu). Súd I. stupňa teda neuveril svojvoľne jednej verzii výpovede, ako to uvádza odsúdený, ale ju vyhodnotil s poukazom na predmetné znalecké dokazovanie. Nadriadený súd na dôvažok uvádza, že maloletý je vzhľadom k svojmu veku obzvlášť zraniteľnou obetou, pričom jeho výsluch by mohol potencióálne viesť k sekundárnej viktimizácii, ktoré tvrdenie je v súlade so znaleckým posudkom, v ktorom je uvedené, že maloletý nemá dostatočne uspokojované potreby bezpečia a istoty, stále je v očakávaní ďalšieho otcovho ataku voči matke alebo nim – deťom (č. I. 380 vyšetrovacieho spisu).

Tvrdenie odsúdeného, ktoré uviedol aj v návrhu na obnovu konania, že ho poškodená mala napadnúť nožom vyhodnotil nadriadený súd zo strany odsúdeného ako účelové, pričom nepredstavuje skutočnosť súdu skôr neznámu, keďže už v procesnom postavení obvineného tvrdil, že ho poškodená mala napadnúť.

V súvislosti s rozhodnutím Okresného súdu Topoľčany zo dňa 26.10.2021 sp. zn. 8P/23/2021, ktorým bola maloletým deťom nariadená ústavná starostlivosť, sa nadriadený súd nestotožnil s tvrdením odsúdeného, že touto okolnosťou sa vyvracia skutkový stav, na základe ktorého bol uznaný za vinného. Predmetné rozhodnutie sa netýka žiadnej novej skutočnosti súdu skôr neznámej, keďže odsúdený namietal alkoholizmus poškodenej už v prípravnom konaní, a teda aj v prípade, v ktorom by deti poškodenej boli umiestnené do ústavnej starostlivosti kvôli závislosti poškodenej na alkohole na základe predmetného rozhodnutia, nešlo by o skutočnosť súdu skôr neznámu. Nadriadený súd dodáva, že za nové skutočnosti nemožno považovať skutočnosti, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj v tom prípade, keď sa s nimi súd nevyrovnal alebo ich prehliadol, prípadne zle vyhodnotil (R 6/1997). Zo znaleckého dokazovania pritom vyplýva, že poškodená nie je chorobne závislá na alkohole, ale sa u nej jedná o abúzus alkoholu, ku ktorému značne prispieval rodinný život posudzovanej, a to týranie jej druhom, z ktorého hľadala nevhodný únik v alkohole (č. I. 240 vyšetrovacieho spisu), pričom odsúdený mal v pôvodnom konaní možnosť namietat závery predmetného znaleckého posudku.

Nadriadený súd sa taktiež nestotožňuje s návrhom na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov E. B., F. F. a G. F., nakoľko odsúdený ich navrhol vypočúť ku skutočnostiam už známym v pôvodnom konaní, a to najmä požívanie alkoholu poškodenou a údajné navingovanie skutku poškodenou.

Nadriadený súd záverom poznamenáva, ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní, že odsúdený sa k predmetnému trestnému činu priznal, a oľutoval ho, a to aj ohľadne poškodenej a maloletých detí (č. I. 643 vyšetrovacieho spisu).

Nadriadený súd preto poukazuje na skutočnosť, že síce v predmetnom konaní boli splnené formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 399 odsek 1 Trestného poriadku, t. j. návrh podala osoba na to oprávnená, smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je obnova konania prípustná a nie je v zmysle § 395 Trestného poriadku vylúčená, avšak súčasne nebola zistená existencia takých nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného alebo na ktoré by pôvodne uložený trest odsúdeného bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy, nadriadený súd nezistiac žiadny dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia a iné rozhodnutie o návrhu odsúdeného v jeho prospech, sťažnosť odsúdeného podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodná.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

4Tos/68/2025

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.